

Voorwoord

Dit is Pinkeltje Witbaard, een heel klein mannetje, niet groter dan je pink. Hij is heel slim en ontzettend oud. Zo oud dat hij zelf niet eens meer weet hoe oud hij precies is. Misschien ken jij Pinkeltje nog niet, maar hij heeft al heel veel avonturen beleefd.

Ik weet bijna zeker dat je papa en mama, en misschien zelfs je opa en oma, Pinkeltje kennen. Hij kan met dieren praten en die zijn gek op hem. Samen met zijn vrouw Pinkelotje woont hij in Pinkeltjesland. Hij heeft ook wat jaren in een groot huis gewoond bij de mensen. Maar Pinkeltje wilde niet door hen gezien worden, want mensen, daar was hij een beetje bang voor. Daarom hield hij zich schuil in een holletje met vijf muizen, die allemaal broers van elkaar waren.

Ben je benieuwd naar Pinkeltje? Sla dan de bladzijde maar snel om en ga samen met hem op avontuur.

De bloem

‘Ja, die wil ik!’ Ademloos keek Pinkeltje omhoog. Boven in de struik hing een schitterende bloem die hij wilde plukken. Na zijn werk maakte Pinkeltje graag een wandeling door het grote bos. Vandaag had hij gewerkt in de tuin en Pinkelotje had het huis helemaal opgeruimd. Daarom wilde hij haar verrassen met een mooie bloem. Maar die hing zo hoog, hoe moest hij daar ooit bij komen?

Pinkeltje wreef peinzend over zijn blauwe muts, alsof daaronder het antwoord verstopt zat. Plotseling hoorde hij de bladeren ritselen. Even schrok hij, maar het was gewoon Pluim de eekhoorn. Razendsnel sprong Pluim van tak naar tak.

‘Hé, Pinkeltje!’ riep de eekhoorn toen hij hem zag.

‘Hoi Pluim, wil jij me misschien even helpen?’ vroeg Pinkeltje.

‘Waarmee dan?’ antwoordde Pluim. ‘Het moet niet te lang duren, want ik moet naar mijn kindjes.’

‘Ik wil die mooie bloem daar plukken voor Pinkelotje,’ zei Pinkeltje. ‘Kun je me omhoog brengen?’

‘Geen probleem hoor, klim maar op mijn rug,’ antwoordde Pluim.

Dat deed Pinkeltje. Hij hield de vacht van de eekhoorn stevig vast, terwijl die van tak naar tak sprong. Op de bovenste tak

stapte hij van de rug van Plum. En zoef! Weg was Plum. ‘Nou, die heeft echt haast,’ mompelde Pinkeltje. Hij greep gauw een takje vast. Dat was wel nodig ook, want het waaide behoorlijk hard. Oei, wat hoog, dacht hij... Heel voorzichtig krom hij op een groot blad. Zo moest hij bij de bloem kunnen komen. Maar door de felle wind wapperde het blad zo erg, dat Pinkeltje even bang was om eraf te vallen. Waar was Plum gebleven? Die zou toch wel terugkomen? Hij klemde een hand om de rand van het blad en boog voorover. Nog een klein stukje en dan kon hij bij de steel. Hij schoof nog iets dichters naar de rand. Juist toen hij de bloem wilde plukken,

sloeg een windvlaag het blad omhoog. Knak! hoorde Pinkeltje. Het blad had losgelaten en dwarrelde met Pinkeltje en al naar beneden...

‘Help! Help!’ riep Pinkeltje. Hij maakte zich zo plat mogelijk en hield zich stevig vast aan de rand van het blad. De harde grond onder hem kwam steeds dichterbij. Maar een volgende windvlaag blies het blad met Pinkeltje juist weer omhoog. Het leek wel alsof de wind juist dit ene blaadje had uitgezocht om mee te spelen.

‘Pluim!’ riep Pinkeltje in paniek.

Maar Pluim was nergens te bekennen. En nu vloog Pinkeltje al heel hoog. De eekhoorn zou hem toch niet meer kunnen helpen.

Langzaam verdween de bloem in de verte. De wind tilde het blad steeds hoger de lucht in. Ver beneden zich zag Pinkeltje Goudentorenstad, de stad waar hij samen met Pinkelotje woonde. Dat was de mooiste stad van Pinkeltjesland.

Intussen ging het alleen maar harder waaien en al snel was ook de berg waarop Pinkeltjesland lag alleen nog maar een stip. Waar bracht de wind hem naartoe?

Waar is Pinkeltje?

In de verte zag Pinkeltje de zon langzaam achter de horizon verdwijnen. Zou Pinkelotje al ongerust zijn? Hij wist niet hoe lang hij al onderweg was. Maar Pinkeltje beleefde wel vaker spannende avonturen waardoor hij soms onverwacht lang van huis was.

Inmiddels was het zachtjes gaan regenen en Pinkeltjes rode jas raakte doorweekt. Wacht eens even, dacht Pinkeltje, het is misschien niet fijn om kletsnat te worden, maar het is wel goed! De regen maakt me zwaarder, waardoor het blad gaat dalen!

‘Kom maar op, regen!’ riep Pinkeltje tegen de lucht, hoewel hij niet wist waar hij terecht zou komen als hij hier zou landen. Onder hem lag een groot bos met hier en daar wat open plekken. Als er mensen waren, zou Pinkeltje zich daar in ieder geval goed kunnen verstoppen.

Ineens schoot er iets de lucht in en het volgende moment spatte het uit elkaar. Het veranderde de donkere wolken in kleurige, vurige schuimpjes. Een regen van glitters druppelde naar beneden.

Vuurwerk! Dat had Pinkeltje wel eens gezien toen hij nog bij de mensen woonde. Er was één avond in het jaar waarop de mensen heel lang opbleven. Dan schoten ze allemaal tegelijk vuurwerk de lucht in.

Onder zich zag Pinkeltje de mooiste kleuren. Het leek alsof er reusachtige bloemen open- en dichtgingen. Telkens veranderden ze van kleur. Verrast keek Pinkeltje toe.

Eindelijk leek de regen naar Pinkeltje te hebben geluisterd. Hij werd natter en natter en het blad daalde steeds sneller. Nog even en hij zou landen. Maar wat zag hij nu? De open

plek waar hij op af vloog, was geen open plek, maar een vijver.

‘Help!’ riep Pinkeltje opnieuw in paniek. ‘Ik kan helemaal niet zwemmen!’ Angstig keek hij om zich heen. Maar er was niemand die hem kon horen. Het donkere water van de vijver kwam steeds dichterbij. Een tel later landde het blad op het water.

Zoekend keek Pinkeltje om zich heen. Waar ben ik? Kunnen de mensen me zien? Hij moest zo snel mogelijk uit deze vijver zien te komen.

Om hem heen schoten waterstralen de lucht in. Elke straal had een andere kleur. Was hij in een enorme fontein geland? Als hij niet zo hard zijn best zou hoeven doen om niet te zinken, had Pinkeltje ervan genoten. Maar de waterstralen schoten niet alleen omhoog, ze kwamen ook weer naar beneden. Met moeite kon hij de vallende druppels ontwijken. ‘Help!’ riep Pinkeltje nog een keer. ‘Help me dan toch! Straks verdrink ik nog!’

Op dat moment viel er een enorme hoeveelheid water op de rand van het blad. Het blad wipte op en Pinkeltje werd gelanceerd als een raket. ‘Neeeeee!’ gilde hij.

Maar voordat hij beseftte wat hem overkwam, bungelde Pinkeltje met zijn jasje aan de punt van een enorme snavel.

Even later werd hij voorzichtig op de grond gezet. Een grote zwarte vogel, een raaf, keek hem boos aan. ‘Kun je niet even rustig doen als je wordt gered?’ mopperde de raaf.

‘Natuurlijk,’ stamelde Pinkeltje. ‘Eh...bedankt... eh...’

‘Meneer Raaf,’ zei de vogel streng. ‘En ik doe dit maar één keer, dus je bent gewaarschuwd. Blijf voortaan gewoon op je

plek staan. Je weet toch dat bewoners niet naar Aquanura mogen?’

‘Bewoners? Aquanura?’ mompelde Pinkeltje. Hij snapte er niets van. ‘Meneer Raaf, kunt u me dan misschien vertellen waar ik hier terecht ben gekomen?’

Maar hij kreeg geen antwoord, want meneer Raaf was alweer weggevlogen. Verbaasd keek Pinkeltje om zich heen. Waar was hij nu weer beland?

Pinkeltje in de Efteling

‘Was jij er niet bij toen de spelregels werden uitgelegd?’

Waar kwam die stem vandaan? Verbaasd keek Pinkeltje om zich heen. Hij was nog een beetje beduusd van wat er net gebeurd was.

‘Ik zit onder de struiken. Kom liever ook deze kant op. Zometeen zien de mensen je nog!’

Bij het woord ‘mensen’ schoot Pinkeltje meteen onder de struiken. Daar was het nogal donker en Pinkeltje botste tegen iets op. Het was zacht en het kriebelde in zijn neus. Toen zijn ogen al wat meer aan het licht gewend waren, zag hij dat een eend hem onderzoekend aankeek.

‘O, sorry,’ zei Pinkeltje. ‘Dag, mevrouw eend. Wat bedoelde u met spelregels?’

‘Kabouter Puntmuts! Nou moet je eens even héél goed naar me luisteren...’ begon de eend streng, terwijl ze zich oprichtte.

‘Wacht even,’ onderbrak Pinkeltje de eend, ‘Ik bén geen kabouter en ik heet Pinkeltje Witbaard.’

‘Huh?’ zei mevrouw Eend. Ze hield haar kop een beetje schuin. ‘Woon jij niet bij de andere kabouters in het Sprookjesbos dan?’

Pinkeltje schudde zijn hoofd.

‘Kom je uit het Diorama?’

‘Nee,’ antwoordde Pinkeltje. ‘Ik kom uit Goudentorenstad. Dat ligt in Pinkeltjesland.’

‘Pinkeltjesland, Pinkeltjesland...’ mompelde mevrouw Eend en ze dacht even na. ‘Waar ligt dat dan precies?’

Pinkeltje wilde het uitleggen, maar hij werd overstemd door een hoop lawaai. Hij gluurde door het struikgewas en zag enorme vuurstralen vanuit het water de lucht in schieten. De vijver en alles eromheen werd erdoor verlicht. Daardoor zag Pinkeltje dat er allemaal mensen rondom het water stonden.

